

شماره ۱۱۲۶ / یکشنبه ۳ دلو / ۲۳ ربیع الثانی / ۲۲ جنوری / ۴ صفحه / ۱۰ افغانی

صدیق صدیقی:

فعالیت داعش برای امنیت افغانستان بسیار خطرناک می باشد / هیچ پولیس خیالی در وزارت داخله وجود ندارد

سخنگوی وزارت داخله می گوید که نیروهای امنیتی افغانستان در مقابل تروریسم بین المللی مبارزه می کنند، لذا امریکا و متحدین آن باید برای تجهیز و اکمالات نیروهای امنیتی افغانستان کارهای بنیادی را انجام دهند.

به گزارش خبرگزاری آوا، صدیق صدیقی؛ سخنگوی وزارت داخله روز (شنبه) در یک نشست خبری به رسانه ها گفت که نیروهای امنیتی کشور برای سرکوب گروه های دهشت افکن چندین عملیات را در نقاط مختلف کشور اندازی کرده اند. وی علاوه کرد که اکنون عملیات های پاکسازی زمستانی در ولایت های کندز، هلمند، ارزگان، غزنی، ننگرهار و فراه ادامه دارد و نیرو های امنیتی در این عملیات ها دست آوردهای بزرگی را نیز داشته اند ... ادامه در صفحه ۴

ما متعهد به تطبیق مفاد موافقت نامه سیاسی هستیم!

پدر معنوی طالبان و اشرف غنی درباره پروسه صلح رایزنی کردند

نشست سه جانبه روسیه، پاکستان و چین وضعیت افغانستان را پیچیده ساخته است

امنیت ملی در کشور زمانی تامین می شود که چهار ستون آن یعنی فرهنگ، سیاست، اقتصاد و نظام، از قوام و قدرت کافی برخوردار باشد

در صفحه ۳

خواب زمستانی مجلس ویکه آرزوی ناتمام

سرمقاله

ترامپ،

گردبادی که نباید مهار شود!

عنوان بالا شاید مقداری عجیب به نظر برسد و این پرسش را در ذهن زنده کند که چگونه می شود تصمیم گیرندگان کاخ سفید که داعیه رهبری جهان را به سر می پروراند، خود آگاه دست به چنین بازی ای بزنند و سناریویی بنویسند برای ایجاد بحرانها و بی نظمی های جدید برای کل جهان و نقش نخست این فیلم هالیوودی ویرانگر و خطرناک برای انسان و جهان را بدهند به کسی چون دونالد ترامپ؟!.

این برداشت چنانکه می نماید ممکن است بواقع نیز عجیب و حتی دور از شان و ساحت باور باشد و بیشتری از آدمها به خصوص آنهایی که ارادتی به غرب و سران آن دارند و دولتهای غربی را مظهر و نماینده تام الاختیار تمدن و مدنیت و پاسدار مقام و شان انسانی می دانند، ممکن نیست زیر بار باور این گونه برداشتهای ریشه دار و واقعی بروند؛ اما در هر حال، یک چنین واقعیت های ولو تلخ برای خیلی ها در زمانه ما وجود دارند که باید با آن کنار بیاییم.

ترامپ هنوز وارد کاخ قدرت نشده و رشته امور در ایالات متحده امریکا را در دست نگرفته، گرد و خاکهای سهمگینی را البته در حیطه ادعا و سخن برپا کرده و هنوز زمام امور سیاست خارجی امریکا را قبضه نکرده، به شرق و غرب و شمال و جنوب تاخته و فرمان می دهد!.

ترامپ اتحادیه اروپا را به نقد می کشد و هنوز عرق پیش از اثر دوندگی های رقابتی انتخاباتی خشک نشده، به مهابا بر سیاست های این اتحادیه می تازد؛ که صد البته از سوی سران این اتحادیه بی پاسخ نمی ماند و در رویکرد شتابزده دیگر سران رژیم صهیونیستی را مورد تفقد و دلجویی قرار می دهد که رشته صبر را از کف ندهند تا او بیاید... ادامه در صفحه ۲

انتخابات آینده؛ تکرار یک تجربه ناکام؟

تحلیل

تذکره های الکترونیکی توزیع نشود، برگزاری انتخابات پارلمانی چیزی جز تکرار یک تجربه تلخ و شکست خورده نخواهد بود؛ تجربه ای که در انتخابات سال ۹۳ به بدنامی تاریخی دموکراسی ناقص الخلقه افغانستان انجامید و مردم و رأی دهندگان را نسبت به هرگونه روند مرتبط با دموکراسی در آینده، بی باور و سرخورده کرد.

به دنبال برگزاری انتخابات بدنام و شرم آور ریاست جمهوری در سال ۹۳ خورشیدی و رویدادهای ناامیدکننده پس از آن که در نهایت به تولد حکومت وحدت ملی منتهی شد، مردم به نحو غیر قابل مهاری، اعتماد و باور خود را به اصل انتخابات و مردم سالاری در افغانستان از دست دادند.

با این حال، به عقیده ناظران، در پی امضای توافق سیاسی میان رهبران حکومت وحدت ملی که یکی از اصلی ترین مفاد آن، ایجاد اصلاحات گسترده در قوانین، نظام و ترکیب و ترتیب کمیسیون های انتخاباتی و نیز ایجاد مکانیزم های قوی و قابل اعتماد به منظور تأمین سلامت و شفافیت انتخابات و تضمین مصونیت آرای مردم به عنوان یک امانت بزرگ ملی بود، امیدها به احیای دوباره دموکراسی نیمه جان افغانستان، بار دیگر تقویت شد؛

اما سایه اختلافات عمیق رهبران حکومت وحدت ملی و توقف عملی روند ایجاد اصلاحات انتخاباتی از یکسو و تأخیر طولانی و غیرقانونی در برگزاری انتخابات پارلمانی و شوراهای ولسوالی از جانب دیگر، بار دیگر امیدهای شکل گرفته در این زمینه را نابود کرد و اینک با انتشار خبر تلخ و یأس آور برگزاری انتخابات آینده پارلمانی بدون توزیع تذکره های الکترونیکی، پیش بینی می شود که مردم دیگر هیچ تمایلی برای مشارکت فعال و

حد اکثری در انتخابات آینده پارلمانی، نشان ندهند؛ زیرا چیزی که بتواند آنها را به مشارکت در انتخابات ترغیب کند، عملا وجود ندارد و آن عبارت از اعتماد و باور عمیق و واقعی مردم به سلامت و مصونیت آرای خود و اطمینان از امانت داری و صداقت مورد انتظار در نهادهای دولتی و کمیسیون های انتخاباتی است.

اینهمه در حالی است که رهبران حکومت وحدت ملی، بدون ارائه هیچ گونه دلیلی، مانع از توزیع تذکره های الکترونیکی شده اند و به عقیده منتقدان، این روند مهم و مورد ضرورت ملی را در عمل به گروگان گرفته اند؛ در حالی که مقام های سابق وزارت امور داخله در زمان قدرت خود بارها اعلام کردند که همه چیز برای آغاز رسمی و سراسری توزیع تذکره های الکترونیکی، آماده است و این مهم فقط وابسته به صدور دستور از جانب ریاست جمهوری می باشد.

ریاست جمهوری اما بدون آنکه دلیلی ارائه کند، از صدور این دستور امتناع کرده است. صاحب نظران می گویند به احتمال قوی، رئیس جمهور از جانب شماری از حلقهات قوم گرا تحت فشار قرار دارد؛ حلقهاتی که نگران شکسته شدن قالب های سنگ شده انحصارطلبی و سلطه گری تاریخی خویش در حوزه قومیت و زبان هستند و از این امر هراس دارند که با توزیع تذکره های الکترونیکی، بنیادهای اصلی این قیومیت پوشالی شان از هم فروپاشد.

با این وصف، به باور آگاهان، رئیس جمهور علیرغم فشارهایی که ممکن است وجود داشته باشد، برای آغاز توزیع تذکره های الکترونیکی هم از قدرت لازم برخوردار است و هم از صلاحیت قانونی کافی؛ اما اینکه چرا از این اقدام، امتناع می کند، مشخص نیست.

یادداشت

پاکستان و نگاه از بالا به پائین به افغانستان!

می شود گفت از حدود چهار دهه به این سمت و سوی، افغانستان به عنوان حیاط خلوت پاکستان و به تعبیر دقیق تر عمق استراتژیک دولت این کشور مطرح بوده است. تحولات پس از کودتای ۷ ثور سال ۱۳۵۷ و فروپاشی جمهوری سردار داوودی در افغانستان، پاکستان را مصر کرد تا در افغانستان برای خود منافع تعریف کند و فراتر از آن، افغانستان را به عنوان دهلیز راهبردی منافع خویش یعنی همان عمق استراتژیک خود برگزیند.

واضح است که اوضاع نابسامان کشور در طول چندین دهه پس از کودتای هفتم ثور که در قالب اشغال افغانستان بوسیله شوروی سابق، به قدرت رسیدن مجاهدین و آغاز جنگهای ویرانگر داخلی، به قدرت رسیدن طالبان و شروع خفقان و اختناق سیستماتیک این رژیم و پس از ۶ سال، سرکوب این گروه به وسیله بلوک غرب و سرانجام حضور ۱۶ ساله توأم با ناامنی های پلان شده و دوامدار در افغانستان، رقم خورد، همسایه جنوبی این کشور بحران زده و نابسامان را بیشتر از هر دوره و زمان دیگر به دخالت بسیار جدی در افغانستان، تحریک و تشویق کرد.

پاکستان که می دید که اوضاع سیاسی و اقتصادی و اجتماعی در افغانستان بیش از حد تصور و باور وخیم و آشفته است و سران و رهبران افغان نیز بجای آنکه طرحی برای کشور خویش داشته باشند و فکری بحال کشور و مردم خویش بکنند، شدیداً درگیر قدرت خواهی و ریاست طلبی ولو به هر قیمت و بهایی هستند، و جز منافع سخیف گروهی و شخصی چیز دیگری برای آنان ارزش و اهمیتی ندارد، پا پیش نهادند و با همه نیرو و قدرت و توان و بدون هراس از سران و مقامات برحال افغان اعم از مجاهد و کمونیست و سکولار، وارد بازی با سرنوشت افغانها شدند و ... ادامه در صفحه ۲

